

връзки съ Римъ... Да скъсаме съ патриарха на Константиновградъ...

— Но това не е моя мисъл... Още блаженочившият Асѣнъ бѣ вече решилъ да поиска признание и царски вѣнецъ отъ папата. Нима нашитѣ прадѣди не бѣха сжщо водили преговори съ Римъ? Нима Симеонъ, Петъръ и Самуилъ не бѣха получили отъ Римската църква царски вѣнецъ и патриаршеско благословение? Това бѣ най-горещото желание на Асѣна и сега азъ ще продължа дѣлото му, безъ да се отклонявамъ отъ което и да било негово начинание... Дори ще ти повѣря нѣщо, което никой не знаеше до сега. Преди да направи открити постъпки, съ твое съизволение, покойниятъ ми братъ на три пѣти се бѣ опитвалъ да изпрати тайни пратеници до Римъ, за да схване настроението на папата къмъ насъ. Ала и третѣ пѣти нашитѣ хора не можаха да стигнатъ до тамъ. Нашитѣ любезни съседи схванали намѣренията имъ и не имъ дали пропускъ. Нито венгритѣ по Истѣра, нито ромеитѣ презъ морето, имъ позволиха да взематъ корабъ за западъ. А когато боляръ Недѣлко се губи половинъ година, тогава той се опитва, преоблѣченъ като търговецъ, да премине тайно. И все пакъ, сякашъ нѣкой дебне и най-тайнитѣ ни помисли, сякашъ нѣкой отъ тукъ издава всичко, Недѣлко биде познатъ и се върна...

Еднаква мисълъ обзе и двамата мъже.

Вжтрешниятъ врагъ бѣ по-опасенъ. Защото бѣ непознатъ. Криеше се задъ приятно усмихнати лица, задъ дълбоко сведени въ любоугодие чела, задъ горещи клетви за вѣрность. Кой мамѣше? Кой се представяше за лъжливъ приятелъ? Кого да подозирашъ? Може би предателътъ бѣ наблизо. Може би най-довѣрениятъ, най-преданиятъ...

Петъръ въздъхна. Отново се отпусна тежко въ креслото си.

До него стигна тихиятъ гласъ на мъдрия архиепископъ:

— Знаешъ ли нѣкога какъ Телеригъ узналъ невѣрнитѣ си люде? Той писалъ на византийския императоръ Константина, че му омръзнало да управлява такъвъ виро-